

FOTO: SUSANNE KROGSTRUP.

Jeg er blot en drøm

Jeg vil være

Jeg vil være det kys, som lander på dine læber
med en smag af honning.
Jeg vil være dine drømmes hvide prins.
Jeg vil være vandet, som du behøver for at vokse.
Jeg vil være den luft, du indånder,
så livet ikke er et liv uden mig.
Jeg vil være dit nye morgengry,
det som du lever uden frygt for at miste.
Jeg vil være din måne og dine stjerner,
for at du ikke skal kigge på dem.
Jeg vil være smilet, som opmuntrer dig,
tåren som løber ned af din kind.
Jeg vil være puden, som du hviler dit ansigt på.
Jeg vil være blomsten som vækker din ømhed
Jeg vil være alt i dit liv,
så et liv uden mig ikke er et liv.

AF SUSANNE KROGSTRUP

"Der er nogen, der kalder dem digte, men jeg kalder dem nu bare tanker," siger 26årige Hamilton Bermudez med et lidt genert grin.

Hamilton bor i en provinsby i Nicaragua sammen med sin mor og sin lillesøster. Huset, som de deler med nogle fjerne slægtninge, har blik på taget, og sort plastik gør det ud for vægge. Al madlavning og vask foregår i den støvede baggård, hvor også toilethullet i jorden befinder sig. Hamilton ejer ikke ret meget andet end en gammel transistor, nogle avisudklip af mexicanske smørtenorer og sin dansk donerede kørestol. Til gengæld er han rig på tanker.

Det er nu snart ti år siden, at en ungdomskåd kappestrid med en kammerat resulterede i, at Hamilton i dag er lam fra brystet og ned og kun delvist har følelse i armene. Under et kapløb med en kammerat faldt Hamilton så uheldigt, at han brækkede nakken. At kammeraten og familien troede han lavede sjov og derfor ruskede i ham, og at ambulancefolkene "smed" lidt hårdhændet rundt med ham, gjorde ikke skaden mindre.

"Jeg havde masser af drøn på lige før ulykken - faktisk så det hele rigtig godt ud på det tidspunkt. Min mor og far blev skilt, da jeg var 6 år og jeg flyttede med

ørgmodig

mer

Hamilton Bermudez fra Nicaragua skriver digte om livet, kærligheden og om at være handicappet. Vi bringer her fire af dem

FOTO: SUSANNE KROGSTRUP.

Det ubarmhjertige samfund

Jeg er ikke som andre
Jeg søger mine drømme,
men finder mig selv i smertens blomst.

Jeg kan ikke nægte smerten,
men mit hjerte er fyldt af kærlighed,
som vil gives væk
Nægt ikke at tage imod mine kærtegn.
Du har glemt dig selv, ubarmhjertige samfund.

Som handicappede er vi anderledes,
men står vi sammen, vil vi opnå,
at de ser os som en enkelt diamant.
Vi kan ikke købes billigt, og
de må forstå vores værd frem for at mishandle os.

Lad os aldrig holde op med at drømme,
selvom verden helst var os foruden.
Lad os først vise vores vilje til kamp,
lad verden se, hvordan vi stråler på vores helt egen måde.

Jeg er en handicappet med lyst
til at skrive alt det, som min sjæl føler.
Måske på den måde kan folk forstå,
at jeg bare er en person,
en lille smule anderledes.

min far til Managua. Der fik han en ny kone, som ikke kunne fordrage mig, så hun smed mig ud. I mange år levede jeg på gaden, men jeg er en fighter, så da jeg var 12- 13 år besluttede jeg mig for at ville lære noget. Jeg begyndte at gå i skole, og det gik godt. Jeg mødte også en sød pige, som fik mig ind i noget arbejde for kirken og væk fra mine gamle venner. Jeg drømte om at blive professionel løber, om at løbe for mit land, men sådan skulle det ikke gå.

Det blev altså løbesporten, som ellers skulle have været hans billet væk fra livet som gadedreng, der knuste alle de spirende håb og sendte Hamilton tilbage til fuldstændig afhængighed af familien. Kæresten kunne ikke bruge en handicappet, og da Hamilton havde svært ved at forlade sin seng, måtte han droppe studierne. Der gik mange år, hvor Hamilton stort set ikke forlod sin seng, men for et par år siden fik han gennem en lokal handicaporganisation et legat af Dansk Handicap Forbund.

Om et år er han færdig med sin gymnasieuddannelse, hvis altså ikke lillesøster når at gifte sig og flytte væk inden. Uden hende er Hamiltons mor nemlig ikke i stand til at få ham op af sengen og over i kørestolen.

I forvejen kommer han højt ud et par gange om ugen, men uden lillesøster ser det sort ud.

"Indimellem synes jeg ikke, der er ret meget ved livet, og jeg får mest lyst til at give op, men på den anden side, så tror jeg, at mit handicap har lært mig at sætte pris på nogle andre sider af tilværelsen – lyden af vinden i træerne, stjernerne og månen, som jeg kan ligge og betragte gennem hullet i taget. Jeg tænker meget på, hvordan vi behandler hinanden, og hvordan

det burde være. Der er så mange tanker, der kommer til mig, og som jeg skriver ned. Livet er jo også vidunderligt, og jeg holder fast i drømmen om, at jeg en dag bliver verdens bedste advokat. At skrive tanker og drømme ned er min måde at holde tristheden på afstand", slutter Hamilton med et intenst blik fuld af livslyst, der forsikrer een om, at han nok skal få noget ud af livet på trods af dårlige odds. ■

Frygt

At føle
når blodet løber gennem årene,
at hvert et atom i kroppen eksploderer.
Som en vulkan i udbrud.

Fra dine brysters pokaler
vil jeg drikke lystens nektar
og udviske den frygt, jeg følte ved morgengry.

Frygt for at mærke dit hjerte
slå anderledes,
når dine læber mødes med mine

Frygt for, at du i din søgen efter læ
ikke møder den ven,
som du fandt i mig
i dine kolde nætter.

Frygt, simpelthen frygt
For, at jeg søger uden at kende,
uden at vide om det er din
eller min uvidenhed.

Jeg er

Jeg er en fugl på trækk.
Jeg er vinden, der blæser.
Jeg er som grenen, der længes efter, at en fugl
skal synge for den.
Jeg er som månen, der, skønt den er omgivet af
stjerner, føler sig alene.
Jeg er som harpen, hvis strenge skal røres, for at
verden kan høre dens smukke melodi.
Jeg er blot en sørgmodig drømmer, der én dag
vågnede op, da jeg fandt en tåre på min kind.